

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/72/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717205341
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6717205341.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti povinnému: R. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XX/XA, V.-V., o vymoženie 1 475,67 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 19. mája 2022 č. k. 13Er/962/2017-180 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Povinnému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, § 2 ods. 1, § 73 ods. 1, 3, 4 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 53 ods. 8 a § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a uviedol, že oprávnený sa návrhom spísaným vo forme zápisnice u súdneho exekútora dňa 03. 02. 2017 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnému vo výške 1475,67 eura s príslušenstvom a trov exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 11928/16 zo dňa 10. 08. 2016. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 14. 11. 2019 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré uznesením Krajský súd v Nitre na základe podaného odvolania zo strany oprávneného zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v uznesení sp. zn. 9CoE/60/2020 z 28.10.2020 konštatoval, že prvoinštančný súd zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru uzavretú účastníkmi dňa 23.4.2009 správne posúdil ako spotrebiteľskú. Okrem toho však došlo medzi účastníkmi konania k dohode o uznaní záväzku zo dňa 5.8.2013, rovnako tak bola uzatvorená samostatná rozhodcovská zmluva, ktorú povinný podpísal dňa 5.8.2013, ako aj vyplnil dotazník dňa 5.8.2013. Z rozhodcovskej zmluvy vyplynulo, že povinný ju podpísal v čase, kedy už existoval ich záväzok, z tlačiva tiež vyplynulo i poučenie o rozhodcovskom konaní, preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej zmluve. Krajský súd konštatoval, že spotrebiteľ mal možnosť neprijatť rozhodcovskú zmluvu a mal právo od nej odstúpiť. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na platnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v súlade so zákonom a mohol byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia sa môže v rámci exekúcie domáhať, preto súd prvej inštancie v ďalšom konaní preskúma jednotlivé plnenia v rámci ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v prípade zistenia, že niektoré z priznaných plnení je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje

dobrým mravom, zamietne v tejto časti žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia a vo zvyšku vydá poverenie, nakoľko neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách nespôsobujú neplatnosť celej zmluvy, ale len tej časti, v ktorej sú obsiahnuté.

2. Súd prvej inštancie záväzkový vzťah právneho predchodcu oprávneného a povinného založený zmluvou o poskytnutí spotrebného úveru z 23.4.2009 posúdil ako záväzkový vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, a považoval za potrebné ho posudzovať v kontexte ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Oprávneným predložená zmluva o úvere totiž založila záväzkovo - právny vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného, ktorý pri jej uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a povinným, ktorý pri jej uzatváraní nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Právny predchodca oprávneného teda pri uzatváraní predmetnej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka). Podľa vyjadrenia oprávneného bol povinný so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní a zároveň je preukázané, že povinný bol právnym predchodcom oprávneného vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 26.2.2010, ktorú právny predchodca oprávneného preukázateľne doručil povinnému. Podľa názoru oprávneného podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách boli bez pochybností splnené, keď zmluva o postúpení pohľadávky má písomnú formu, a dlžník bol výzvou zo dňa 26.2.2010 vyzvaný na splnenie pohľadávky. Zároveň mal oprávnený za to, že z predloženej platobnej histórie je zrejmé, že povinný uhradil poslednú splátku riadne v mesiaci 9.10.2009 a následne plnil len čiastočne. Podľa názoru oprávneného teda nemožno mať pochybnosti o 90 dňovom nepretržitom omeškaní dlžníka, pričom toto omeškanie trvalo aj po odoslaní tejto výzvy na úhradu a zosplatení pohľadávky. Oprávnený uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že povinný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu oprávneného nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd preskúmal oprávneným predložené listiny a dospel k záveru, že vymáhaná pohľadávka nebola postúpená v súlade so zákonom. Oprávnený najmä nepreukázal postup podľa § 53 ods. 8 OZ v znení účinnom od 1.11.2008, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Takým dôkazom by nepochybne bola výzva banky na uhradenie omeškaných splátok s upozornením, že v prípade ich nezaplatenia môže banka zosplatiť celý dlh. Z oprávneným predložených listín však súd nemal preukázané, že povinný bol veriteľom pred 26.2.2010 upozornený na možnosť predčasného zosplatenia v lehote nie kratšej ako 15 dní, z ktorého dôvodu je potrebné predčasné zosplatenie pohľadávky bankou považovať za neplatné podľa § 39 OZ. Potom aj samotné postúpenie pohľadávky zosplatennej neplatne považoval súd za neplatné. Následne povinný uznal dlh voči veriteľovi, ktorý v čase uznania záväzku nebol jeho veriteľom, a uzavrel s ním rozhodcovskú zmluvu, ktorá mala riešiť spory z predmetnej dohody o uznaní záväzku, ktorú je potom tiež nevyhnutné posúdiť podľa § 39 OZ ako neplatnú, a to s poukazom na neplatnosť dohody o uznaní záväzku. Ak by aj oprávnený bol aktívne legitimovaný v tomto konaní, súd by jeho návrhu na vykonanie exekúcie nemohol vyhovieť, nakoľko v súlade s pokynom odvolacieho súdu súd prvej inštancie opätovne posúdiac obsah všetkých listín predložených oprávneným zistil, že okrem už vyššie spomenutých väd týkajúcich sa zosplatenia a postúpenia pohľadávky aj iné vady, pre ktoré dospel k záveru, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemožno vyhovieť. Ako poznamenal odvolací súd - povinný rozhodcovskú zmluvu podpísal v čase, kedy už medzi stranami existoval záväzok zo zmluvy o spotrebnom úvere, z tlačiva tiež vyplynulo i poučenie o rozhodcovskom konaní. Berúc do úvahy skutočnosť, že k podpisu rozhodcovskej zmluvy došlo až o 4 roky neskôr ako bola podpísaná zmluva o poskytnutí spotrebného úveru, súd je toho názoru, že rozhodujúca je v danom prípade skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako dohoda o uznaní záväzku, od ktorej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje i obsah rozhodcovského rozsudku. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má právo odstúpiť od tejto zmluvy aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na Stálom rozhodcovskom súde. Pre platné odstúpenie od zmluvy sa vyžaduje písomná forma a jeho včasné doručenie druhej zmluvnej strane (3.3). Okrem vyššie uvedeného rozhodcovská zmluva obsahovala aj poučenie o rozhodcovskom konaní, a to v bode 4. Po jej preskúmaní súd dospel k záveru, že v prípade poučenia o rozhodcovskom konaní, ktoré formuloval v predloženej zmluve oprávnený, toto neobsahovalo kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov vyjadrenia súhlasu

s rozhodcovskou zmluvou. Ak by oprávnený konal s odbornou starostlivosťou, pravdivo a čestne by poučil povinného o právnych dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Nemožno sa stotožniť s poučením oprávneného, podľa ktorého „rozhodcovské konanie je podobné konaniu na všeobecnom súde, Stály rozhodcovský súd je obdoba všeobecného súdu a rozhodca je obdoba sudcu všeobecného súdu.“ Podľa ďalšieho obsahu poučenia sformulovaného oprávneným rozhodcovské konanie je výlučne písomné, čím minimalizuje náklady účastníkov rozhodcovského konania, pretože nie je potrebné zúčastňovať sa pojednávaniu. Takéto poučenie o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy nemožno považovať za kvalifikované, keď povinný nebol uzrozumený s tým, že podriadením sa rozhodcovskému konaniu dochádza k zhoršeniu procesných práv a povinností v jeho neprospech ako spotrebiteľa v porovnaní so súdnym konaním. Ak by bol spotrebiteľ o rozhodcovskom konaní kvalifikovane poučený, je nepravdepodobné, že by s rozhodcovskou zmluvou prejavil súhlas, naopak - sotva by mal záujem na jej uzavretí, keď podľa jej obsahu prípadný spor medzi stranami prejedná právnická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, ale je založená za účelom podnikania a dosahovania zisku, navyše v danom prípade vzdialená od miesta bydliska povinného 100 km. Naopak, oprávnený sa snažil vytvoriť dojem, že rozhodcovské konanie je pre povinného výhodnejšie, keď podľa tvrdenia oprávneného je rozhodcovský súd obdobou všeobecného súdu, konanie je písomné, nekonajú sa pojednávania, čo je podľa oprávneného aj ekonomicky výhodnejšie, pretože „minimalizuje náklady účastníkov konania“. To, že uzavretie predložených listín bolo v ekonomickom záujme oprávneného a že povinný ich podpís neinicioval, je zrejme z povahy vecí, pretože povinný, ktorý mal vedomosť o svojom dlhu voči oprávnenému, nepochybne nevyhľadal oprávneného z vlastnej iniciatívy v mieste jeho sídla s návrhom na uzavretie dohody. Ak by si ju bol povinný individuálne vyjednal, bola by vyhotovená konkrétne na daný prípad a nebola by na slovo zhodná so stovkami ďalších rozhodcovských zmlúv predkladaných oprávneným v nespočetných exekučných konaniach. Z množstva exekučných konaní nemohla súdu uniknúť skutočnosť, že osobné údaje povinných na predtlačných formulároch a políčka zaškrtnuté v dotazníkoch o udelenom súhlase sú písané rukopisom, ktorý sa zhoduje s rukopisom overujúcej osoby, zrejme tak patrí osobe, ktorá listiny na podpis povinnému predkladá. Uvedený formulár bol vyhotovený na použitie oprávneným pre neobmedzený počet prípadov a nie na základe požiadavky konkrétneho povinného. Podľa názoru súdu ide o účelové formulácie oprávneného s cieľom vytvoriť dojem, že povinný si sám vymienil uzavretie dohody o uznaní záväzku a rozhodcovskej zmluvy, v skutočnosti si však podľa ich obsahu privodil nevýhodnejšie postavenie, než to, aké zastával pred ich podpísom. Z vlastnej činnosti je súdu známe, že uvedené listiny podpisuje povinný najmä s cieľom oddialiť súdne konanie, kedy má za to, že podpísom pripravených dohôd povinný bude môcť uhradiť pohľadávku v splátkach alebo získa čas, aby oprávneným tvrdené dlžné sumy vpísané vo formulári vrátane inkasných poplatkov nejakým spôsobom získal a dlhu sa zbavil. Uvedený formulár bol vyhotovený na použitie oprávneným pre neobmedzený počet prípadov a nie na základe požiadavky konkrétneho povinného. Podľa názoru súdu ide o účelové formulácie oprávneného s cieľom vytvoriť dojem, že povinný si sám vymienil uzavretie dohody o uznaní záväzku a rozhodcovskej zmluvy, v skutočnosti si však podľa ich obsahu privodil nevýhodnejšie postavenie, než to, aké zastával pred ich podpísom. Z vlastnej činnosti je súdu známe, že uvedené listiny podpisuje povinný najmä s cieľom oddialiť súdne konanie, kedy má za to, že podpísom pripravených dohôd povinný bude môcť uhradiť pohľadávku v splátkach alebo získa čas, aby oprávneným tvrdené dlžné sumy vpísané vo formulári vrátane inkasných poplatkov nejakým spôsobom získal a dlhu sa zbavil. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď formulácia nachádzajúca sa v dohode o uznaní záväzku ako i v dotazníku, o tom, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Rozhodcovský súd neprihliadal na neprijateľnosť tejto obchodnej praktiky zo strany oprávneného, naopak uložil povinnému povinnosť zaplatiť takto uznané sumy a to bez toho, že by oprávnený musel ich výšku a dôvodnosť preukazovať ďalšími listinami, tak ako by to musel urobiť v civilnom konaní pred súdom. Z uvedených dôvodov mal exekučný súd za to, že aj keby bola pohľadávka platne zosplatnená a platne postúpená oprávnenému, dohoda o uznaní záväzku ako aj rozhodcovská zmluva boli uzavreté v rozpore s dobrými mravmi, sledovali zvýhodnenie oprávneného. Rozhodcovský súd sa vôbec nezaoberal dôvodnosťou žalovanej sumy 1475,67 eur a príslušenstva, ani sa nezaoberal výškou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených inkasných nákladov, atď. Všetky tieto nároky priznal rozhodcovský súd žalobcovi na základe dohody o uznaní záväzku, ktorú by exekučný súd, v prípade platne zosplatnenej a postúpenej pohľadávky považoval spolu s rozhodcovskou zmluvou v súlade s § 53 ods. 5 OZ za neplatné pre ich neprijateľnosť. Predmetný exekučný titul by súd vyhodnotil ako v rozpore so zákonom, keďže celý postup od rozhodcovskej zmluvy až po rozhodcovský rozsudok bol prejavom zneužitia práv veriteľa, ktorý si takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Výkon práv veriteľa

podľa rozhodcovskej zmluvy možno považovať za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa. Súd tiež poznamenáva, že nevidí dôvod, prečo by mal spotrebiteľ, ktorý si zmluvu individuálne nevyjednal, vyvíjať aktivitu smerom k odstúpeniu od zmluvy, ktorá mu bola druhou stranou vnútená. V danom prípade predmetom exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku - bol spor z Dohody o uznaní záväzku, ktorú podpísal žalobca z rozhodcovského konania ako veriteľ dňa 5.8.2013, avšak Iba úverová zmluva č. 2400711230409 je zmluvou spotrebiteľskou, pretože upravuje vzájomné práva a povinnosti medzi dodávateľom a spotrebiteľom vo vzťahu k predmetu plnenia, a to poskytnutiu úveru. Táto spotrebiteľská zmluva sa však v rozhodcovskej zmluve strán sporu vôbec nespomína a nespomína sa ani v rozhodcovskom rozsudku. Z vyššie uvedených dôvodov súd v súlade s § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.3.2017 opätovne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, keď mal za to, že exekúcia je v danom prípade neprípustná.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, resp. aby uznesenie zmenil a ďalej konal o návrhu na výkon exekúcie. Uviedol, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinnou postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Poukázal na znenie ustanovení § 3 ods. 1, 2, 5 a 6 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Uviedol, že rozhodcovská zmluva je uzatvorená na samostatnom dokumente, a tak je obsahovo aj formálne oddelená od dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Povinný rozhodcovskú zmluvu podpísal sám a dobrovoľne a jeho podpisom nebolo nijako podmienené poskytnutie úveru. Súd uviedol domnienky, že k uzatvoreniu takejto zmluvy by nikdy nepristúpil a to všetko bez toho aby vypočul povinného, a teda mal bližšie informácie ohľadom okolností pri uzatváraní danej rozhodcovskej zmluvy. Súd takýmto rozhodnutím absolútne popiera slobodnú vôľu zmluvných strán a autoritatívne bez náležitého preskúmania skutkových okolností daného prípadu uzavrel, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na podklade ktorej veriteľ - dodávateľ iniciuje voči spotrebiteľovi rozhodcovské konanie a ktorá nebola dojednaná individuálne, súd považuje za neprijateľnú (nekalú) podmienku v spotrebiteľskej zmluve a z toho dôvodu za absolútne neplatnú. Povinný mal možnosť si rozhodcovskú zmluvu v pokoji prečítať, porozumieť jej obsahu a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť zmluvu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou súhlas svojím podpisom a odovzdať oprávnenému, čo aj urobil. Povinný mal však zároveň možnosť ju aj odmietnuť, nepodpísať a neodovzdať ju podpísanú veriteľovi, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ak si povinný nebol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej zmluvy nesie, mal možnosť sa s posúdením predmetnej zmluvy obrátiť na advokáta, resp. požiadať o pomoc Centrum právnej pomoci, alebo sa obrátiť na občianske združenia na ochranu spotrebiteľa. Oprávnený zastáva názor, že závery o nedostatku vedomosti a vôle povinného urobiť vyhlásenia obsiahnuté v rozhodcovskej zmluve sú bez náležitého preskúmania vôle zmluvných strán a okolností uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy vylúčené a nepreskúmateľné (v tejto súvislosti oprávnený poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 438/2018 zo dňa 11. júna 2019). Ďalej oprávnený namietá, že súdu predložil i dotazník, ktorý vyplnil povinný a ktorý zaviedol do praxe práve z dôvodu, aby preukázal splnenie informačnej a poučovacej povinnosti, ktoré nepreukázanie exekučné súdy v minulosti vytýkali. Napriek uvedenému však súdu nestačil ani tento dôkaz a svoje rozhodnutie založil na svojich subjektívnych dojmach. Podľa názoru oprávneného rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne, bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 01. 2016 sp. zn. 9CoE/265/2015, Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. 06. 2017 č. k. 6CoE/17/2017-41, Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 04. 2022 sp. zn. 9CoCsp/46/2021 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 09. 2011 sp. zn. 3 M Cdo 11/2010. Oprávnený uviedol, že mu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prislúcha právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje zákon. Oprávnený má v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje zákon. Namietaným postupom a rozhodovaním súdu prvej inštancie dochádzalo k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu a k porušovaniu princípov právnej istoty, čím je oprávnenému znemožňované efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu, a zároveň takýto postup môže založiť zodpovednosť štátu za škodu.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len ako „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 03. 02. 2017, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45744971, sp. zn. SRSAspA 11928/16 zo dňa 10. 08. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 12. 2016 a vykonateľnosť dňa 15. 12. 2016. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 31. 03. 2017 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom. Po výzve súdu prvej inštancie oprávnený predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 12. 2012 medzi právnym predchodcom oprávneného Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a EOS KSI Slovensko, s. r. o., Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru uzatvorenú medzi právnym predchodcom oprávneného - Všeobecná úverová banka, a. s. a povinným dňa 23. 04. 2009. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 9a ods. 1 a 4 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

10. Podľa § 243h ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len ako „Exekučný poriadok“), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

11. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

12. Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma okrem súladu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi

predpismi, či bolo rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, a pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a či je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená ktorákoľvek z podmienok podľa prvej vety, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

13. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

14. Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách“) právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

15. Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len ako „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

17. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

20. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakovane.

23. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej

praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý preskúmaním rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej v rovnaký deň, keď bola uzatvorená aj dohoda o uznaní záväzku a vyplnení dotazníka povinným, dospel k právnemu záveru, že rozhodcovská zmluva koncipovaná v takom znení, predstavovala neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že i keď táto podmienka bola individuálne dojednaná (formou dotazníka), celkom zjavne povinný nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej (adhéznej, typovej) zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré z dojednaní zmluvy vylúčiť. Oprávnený dal povinnému ešte pred podpisom dohody a rozhodcovskej zmluvy vyplniť dotazník, v ktorom vyhlásil, že súhlasí s uzatvorením dohody a rozhodcovskej zmluvy. Súhlasné vyplnenie dotazníka povinným v rovnaký deň, ako dôjde k podpisu zmluvy a dohody však nemôže žiadnym spôsobom konvalidovať absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a dohody o uznaní záväzku.

25. Podľa článku 3. body 3.1. a 3.2. všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej pod zhodným číslom spisu (ACC) ako je uvedené v záhlaví rozhodcovskej zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálem rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúma iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (OSP). Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek z nich podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa to za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy. Toto ustanovenie sa nepoužilo v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej bola rozhodcovskou zmluvou v súlade s predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného. Nebola individuálne dojednaná, pričom sa priečila dobrým mravom. Možnosť výberu spôsobu riešenia sporu povinným bola len zdanlivá. Takáto rozhodcovská zmluva bola nekalého charakteru, postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti. Nič na tom nemení ani možnosť povinného odstúpiť od tejto zmluvy, keďže táto možnosť mu zanikla dňom podania žaloby na Stálem rozhodcovskom súde. Odvolací súd na základe svojej rozhodovacej činnosti, ako aj na základe rozhodovacej činnosti iných všeobecných súdov Slovenskej republiky nemal pochyby o tom, že žalobcom v takomto type sporov je totiž takmer výlučne oprávnený.

26. Podľa tejto rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh oprávneného a povinný bol nútený nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Týmto postupom bolo povinnému odňaté právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská zmluva mu bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ho podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom. Neprijateľná rozhodcovská zmluva je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka) a je povinnosťou nielen súdu, ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodiť všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

27. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohla v rámci exekúcie domáhať.

28. Na záver odvolací súd dodáva, že podľa čl. 2.1 rozhodcovskej zmluvy zo dňa 22.10.2013 sa rozhodcovským súdom rozumel Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761, prípadne Rozhodcovský súd zriadený pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., so sídlom Mlynská 2, Košice, IČO: 36 577 928. Vec však prejednal a rozhodol rozhodcovským rozsudkom Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre Arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971, ktorý na prejednanie veci nebol príslušný ani v prípade, ak by rozhodcovská zmluva nebola absolútne neplatná.

29. Reagujúc na námietky oprávneného uvádzané v odvolaní odvolací súd osobitne poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého závery sa považujú za konštantné. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak je exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená. V rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011 a zo dňa 18.01.2012 sp. zn. 6Cdo/143/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí ako exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Povinnosťou exekučného súdu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie je skúmať, či návrh na vydanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom a či rozhodcovský súd mal právomoc vo veci konať (§ 45 ods. 1 písm. b) ZRK), pričom právomoc súdu skúmať samotné rozhodcovské konanie vyplýva z ust. § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.01.2012 sp. zn. 2 Cdo 5/2012).

30. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou oprávneného o arbitrárnosti napadnutého uznesenia, ktoré bolo riadne a vyčerpávajúco odôvodnené. Súd prvej inštancie použil celý rad právnych predpisov na zdôvodnenie svojich právnych záverov, a preto nebolo možné hovoriť o svojoľnosti pri rozhodovacej činnosti súdu.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému povinnému síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že povinnému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že povinnému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že povinnému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. februára 2018).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).